

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλευθέρου ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932).
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΒΕΣΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίαι δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
μνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΒΣΤΕΡΙΚΟΥ : Διούπιου ἔρσεια διατμη. 50,
Ἀμερική δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ Ἰταλίας ἐν γέ-
νει τῶν Ἑλλήνων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνη καὶ Τρίμηνη ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΘΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν ἴην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν ἴην εἰσδοῦσατος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Κυριακοῦ ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος

Ἀθήναι, 8 Δεκεμβρίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 36

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΡΩΣΙΔΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JEAN ROSMER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Μιά ἀστραπή θυμοῦ ἔλαμψε στὰ μάτια τοῦ συνταγματάρχη.

— Παραβαίνοντας ἄλλους τοὺς θεῖους καὶ ἀνθρώπινους νόμους, τὸν ἐξορίζουν.

— Ποῦ τὸν πηγαίνουν ; τραβῆσαι ἢ Κάτια πελιδνὴ ἀπὸ τὴν ταραχὴ τῆς.

— Σ' ἓνα ἐρημιόγησο, χαμένο μὲς στὸν ὠκεανό, κοντὰ στὶς ἀκτὲς τῆς Ἀφρικής. . . Θέλουν νὰ τὸν ἀφήσουν ἐκεῖ νὰ πεθάνῃ μόνος του, μακριὰ ἀπ' ἄλλους του τοὺς φίλους. Τὸν ἐχώρισαν ἀπὸ τοὺς δικούς του, ἀπὸ τὴ γυναῖκα του, ἀπὸ τὸ παιδί του, ἀπὸ τοὺς πιστοὺς του ὁπαδοὺς. Ἡ Α. Μεγαλειότης ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων Ναπολέων ὁ Α', ἔγινε ἰώρα γιὰ ἄλλους ὁ στρατηγὸς Βοναπάρτης, δέσμιος στὴν Ἁγία Ἐλένη. Τὸν στεροβὺ ἀπὸ τοὺς τίτλους του καὶ τὸν περιφρονοῦν.

— Ὅ, τι κι' ἂν χάνου, ἀπάντησε ἡ Κάτια, ὑψώνοντας περήφανα τὸ κεφάλι, ὁ αἰχμάλωτός τους θὰ εἶναι πάντοτε ὁ μέγας Αὐτοκράτωρ.

— Νά, σωστὴ ἀπάντησὴ μὰ τὴν ἀλήθεια ! συμφώνησε κι' ὁ Βερεζίνας ἐνθουσιασμένος. Ἡ δεσποινὶς Κάτια τὰ λέει καλύτερα ἀπὸ τὸν συνταγματάρχη μου ! Ἄν ἦταν ἀγέρι θὰ τὴν κάναμε ἕναν ἀνθοπολοχαγὸ ποδὸ νὰ τρέφῃ ὁ τόπος.

— Ἄν ἦμιον ἀγέρι θὰ γινόμουν ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, ὅπως ὁ καὶμένος ὁ μπαμπᾶς μου. Ὁ πολέμουσα στὶς θάλασσες ! ἔκανε τὸ κοριτσάκι παίρνοντας ἓνα ἀρειμάγιο ἕβρος ποδὸ ἐρχόταν σὲ τόση ἀντίθεση μὲ τὸ τελεικᾶτο κοκκιστικὸ προσωπάκι τῆς.

Σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα συνέχισε.

— Δόξα τῷ Θεῷ ἢ οὐ.

γνωμοσύνη δὲν χάθηκε ἀκόμη ἀπὸ τὸν κόσμο. Δὲν εἶναι ἄλλοι ἀγνώμονες, ὅτε ἀχάριστοι. Δὲν θάφήσουμε τὸν Αὐτοκράτορά μας ἐξόριστον σ' ἐκεῖνο τὸ ἐρημιόγησο. Ὁ τὸν ἐλευθερώσουμε.

— Ἦ' ἀκούς, συνταγματάρχη μου ; Τὴν ἴδια γνώμη μὲ ἐμένα ἔχει ἡ μικροῦλα ! φώναξε ὁ γρεναδιέρος, ξε-

Ἡ Κάτια γοητευμένη κτύπησε τὰ χέρια (Σελ. 894, στ. β')

χνώντας μὲς' στὸν ἐνθουσιασμό του νὰ μιλήσῃ στὸν πληθυντικόν. Κι' αὐτὴ νομίζει πὼς ἔτσι εἶναι τὸ σωστό. Ἐνα τέτοιο κορίτσι μάλιστα, ποὺ ξέρει καὶ διαβάσει ἅλα τὰ βιβλία, σὰν νὰ ἦταν παπᾶς. Ἐγὼ τουλάχιστον εἶμαι ἓνας ἀγράμματος ἄνθρωπος, ὅπως οὗς ἔχω εἰπεῖ, καί. . .

— Νά, γαὶ τὸ ξέρω, τὸν ἔκοψε ὁ συνταγματάρχης χαμογελώντας κρυφά. Ἐπὺ εἶσαι ἓνας γενναῖος στρατιώτης, ποὺ τὴν ἀφροσύνη σου δὲν τὴ συναντάει πᾶ ἔδκολα κανεὶς καὶ ἡ Κάτια εἶναι ἓνα μικρὸ κοριτσάκι ποὺ θάκανε καλύτερα ἂν ἔπαιζε μονάχα μὲ τίς κοῦκλες τῆς.

— Εἶσαι ποδὸ κακὸς, νουνέ, ἔκανε ἡ μικροῦλα μ' ἓνα χωριτωμένο μορφασμό. Δὲν εἶμαι καθόλου μικρὴ. Εἶμαι δώδεκα ἐτῶν καὶ ἑπτὰ μηνῶν, δηλαδὴ περπατᾶω στὰ δεκατρία. Καὶ κοίταξε τί ψηλὴ ποὺ εἶμαι ! Σὲ λίγο θὰ ξεπεράσω τὸν Βερεζίνα. Ἐλα, ἔδω, καλέ μου Βερεζίνα, νὰ μετρηθοῦμε. Μὴν κάνεις ὁμῶς ζαβολιές !

Ὁ γέρο-γκρινιάρης, χαμογελώντας κάτω ἀπὸ τὰ μουστάκια του στᾶθηκε εἰς προσοχὴν ὀλίσιος σὰν στέκα. Ἀπὸ τὸ ἄλλο ἡ Κάτια, στηριγμένη στὶς μύτες τῶν ποδιῶν τῆς τέντωσε τὸν λαιμὸ τῆς ὅσο ψηλότερα μποροῦσε.

— Βλέπεις, νουνέ ; Ὡς τὸ αὐτὸ τοῦ Βερεζίνα ἔχω φτάσει. Λοιπόν, νὰ μὲ παίρῃς στὰ σοβαρά, σὲ παρακαλῶ καὶ νὰ μὴ μοῦ ξαναμιλήσῃς γιὰ παιχνίδια, γιὰτὶ μὲ προσβάλλεις. Εἶμαι ἀρκετὰ μεγάλη γιὰ νὰ μοιράζουμαι τίς ἔνοιες σου καὶ

για να τις καταλαβαίνω. Πώς μπορούσα να έχω τώρα τον νού μου στο παιχνίδι, μάθαινόντας πως ο Αυτοκράτορας είναι αϊχμαλώτης. Χωρίς αυτόν τι θά είχα απογίνει εγώ; Δεν τό ξεχνώ ποτέ ότι εκείνος με έσωσε και με προστάτεψε, είδ' άλλως θά ημουν πεθαμμένη... Για τόσο άκαρδη με έχετε λοιπόν:

— "Όχι δά, διαμαρτηρήθηκε ο κόμης, είσαι ένα λαμπρό παιδί και σι' αλήθεια έχεις άρκετή κρίσι, ώστε να καταλαβαίνης τί συντριβή αϊσθάνομαι από την τραγική αύτην είδηση. Ζούσαμε μέσα σέ τόση δόξα! Είμασ

στε οι κυρίαρχοι του κόσμου! Και τώρα όλα γκρεμίζονται γύρω μας...

Και με πικρία επανέλαθε:

— Κι' ο Ναπολέων καρφώνεται επάνω στο βράχο τής 'Άγιας 'Ελένης.

Για λίγες στιγμές κανέναν δεν μ'λησε. Έξωφα ή φωνή τής Κάτιας έκούσθηκε να ρωτάη με άφέλεια:

— Και ποτέ θά πάμε να τον συναντήσουμε;

— Βλέπετε! Τά ίδια με μένα λέει! Έκανε θριαμβευτικά ο Βερεζίνας. Νά, λοιπόν πού ή ιδέα μου δεν ήταν και τόσο κακή!

— "Όχι δά, είπε ο κόμης. Έσύ πρότεινες να βοηθήσουμε τον Αυτοκράτορα να δραπετεύσῃ.

— Με συγχωρείτε, συνταγματάρχη μου, διόρθωσε ο Βερεζίνας. Έγώ δέν είπα να

δραπετεύσῃ. Αύτή ή λέξη είναι καλή μονάχα για τους λυπητούς. Έγώ είπα να τον ελευθερώσουμε... δηλαδή να τή σκιάσουμε στους δεσμοφύλακες του, να διώξουμε τους συμμάχους πέρα από τά σύνορα και να ξαναρχίσουμε τὰ παλιά μας. Αύτὸ είναι όλο!

— Σάν κάπως δύσκολο μου φαίνεται για μάς τους δύο μονάχους, παρατήρησε χαμογελώντας ο συνταγματάρχης. Έσύ για όλα είσαι σίγουρος.

— Όποιος είναι διατακτικός χάνει τή μάχη. Μόνον όταν είναι βέβαιος πώς θά κερδίσῃ, ή νίκη έρχεται με τό μέρος του. Λοιπόν, να τό ξέρετε, συνταγματάρχη μου. Όποτε αύτή ή

τοαχημία έκανε πως χαμογελοῦσε στους άλλους, έμειν' λέγαμε μεταξύ μας: «Μιά και βρίσκεται έδω ο Κομποδεκανέας... δέν έχουμε να φοβηθούμε τίποτε. Τό που-πολύ να σκοτωθούμε... Αύτὸ όμως δέν πρέπει να τό λογαριάζουμε καθόλου. Έμπρός!» Και τραπούσαμε μπροστά και πάντα μάς έβγαينه σε καλό... Και μαζεύουμε και κάμπισες δάφνες σέ δρόμο μας. Αϊπὸν, συνταγματάρχη μου, έτσι πρέπει να ξανακάνουμε και τώρα. Τὸ πράγμα είναι ξάστερο, σάν τὴν ήμέρα του καλοῦ Θεοῦ.

Γοητευμένη απ' αύτὰ τὰ λόγια κι' από τὸν τόνο με τὴν όποιο λέγονταν, ή Κάτια κτύπησε τὰ χέρια τής και φώναξε:

— Νά, νά, κι' αν πετύχουμε, Βερεζίνα, θά γίνης λοχίας από τὸ σέ

από τὸν τόνο με τὴν όποιο λέγονταν, ή Κάτια κτύπησε τὰ χέρια τής και φώναξε:

— Νά, νά, κι' αν πετύχουμε, Βερεζίνα, θά γίνης λοχίας από τὸ σέ

από τὸν τόνο με τὴν όποιο λέγονταν, ή Κάτια κτύπησε τὰ χέρια τής και φώναξε:

— Νά, νά, κι' αν πετύχουμε, Βερεζίνα, θά γίνης λοχίας από τὸ σέ

από τὸν τόνο με τὴν όποιο λέγονταν, ή Κάτια κτύπησε τὰ χέρια τής και φώναξε:

— Νά, νά, κι' αν πετύχουμε, Βερεζίνα, θά γίνης λοχίας από τὸ σέ

από τὸν τόνο με τὴν όποιο λέγονταν, ή Κάτια κτύπησε τὰ χέρια τής και φώναξε:

— Νά, νά, κι' αν πετύχουμε, Βερεζίνα, θά γίνης λοχίας από τὸ σέ

από τὸν τόνο με τὴν όποιο λέγονταν, ή Κάτια κτύπησε τὰ χέρια τής και φώναξε:

— Νά, νά, κι' αν πετύχουμε, Βερεζίνα, θά γίνης λοχίας από τὸ σέ

από τὸν τόνο με τὴν όποιο λέγονταν, ή Κάτια κτύπησε τὰ χέρια τής και φώναξε:

— Νά, νά, κι' αν πετύχουμε, Βερεζίνα, θά γίνης λοχίας από τὸ σέ

από τὸν τόνο με τὴν όποιο λέγονταν, ή Κάτια κτύπησε τὰ χέρια τής και φώναξε:

— Νά, νά, κι' αν πετύχουμε, Βερεζίνα, θά γίνης λοχίας από τὸ σέ

από τὸν τόνο με τὴν όποιο λέγονταν, ή Κάτια κτύπησε τὰ χέρια τής και φώναξε:

— Νά, νά, κι' αν πετύχουμε, Βερεζίνα, θά γίνης λοχίας από τὸ σέ

από τὸν τόνο με τὴν όποιο λέγονταν, ή Κάτια κτύπησε τὰ χέρια τής και φώναξε:

— Νά, νά, κι' αν πετύχουμε, Βερεζίνα, θά γίνης λοχίας από τὸ σέ

από τὸν τόνο με τὴν όποιο λέγονταν, ή Κάτια κτύπησε τὰ χέρια τής και φώναξε:

— Νά, νά, κι' αν πετύχουμε, Βερεζίνα, θά γίνης λοχίας από τὸ σέ

«Άνοιξε τὰ μάτια τής και είδε έναν άγνωστο μ' εύγενική μορφή συνομιλούν από πάνω τής...»

Ο Βερεζίνας γέλασε με τὴν καρδιά του.

— Τώρα ξανά-ανά, κοπέλλα μου, να κάτω σέ θρανίο; Αύτὰ δέν ταιριάζουν πιά σέ μένα, γέρον άνθρωπο.

— Καλὲ φοβάται, πές το φανερά.

— Άκούστε, δεσποίνις Κάτια: Τί θά πῇ φόδος δέν τό γνώρισα ποτέ μου. Αλλά για να πῶ τὴν άμαρτία μου, καλύτερα έχω να αντίκρισάω μπροστά μου τους Κοζάκους, παρά τὰ βιβλία σας και τὰ τετράδιά σας.

— Ένας Γρεναδιέρος τής Μεγάλης Στρατιάς σάν και σένα! Δεν ντρέπεται λιγάκι, Βερεζίνα, έκανε ή Κάτια ξεσπώντας σε γέλια.

— Θα ντρέπονταν αν γύριζε τὴν πλάτη μου σὲν έχθρο, όχι όμως σέ καλαμάρι! απάντησε ο γέρο στρατιώτης με αξιοπρέπεια.

— Είσαι άπελπισία. Ποτέ δέν θά μπορέσω να καταφέρω τίποτε μαζί σου. Αν έφρουγα λοιπόν και πῆγαίνα σε μακρυνὸ ταξίδι, πὸς θά μού έστειλεις τὰ νέα σου; Με τί τρόπο θά μπορούσα να μάθω αν ή πληγή σου τὸ Μπάρουτσεν

έξακολουθεί να σ' ενόχλη τῆς ήμέρας πού βρέχει. Τί κάνει ο Μοσχάτος ο γάτος και ο Μπρικιμί ο σκύλος.

— Αν έγιναν τὰ ροδάκινα κι' αν άνθισαν οι τριανταφυλλίς;

— Α, βλέπεις, δέν θά μπορούσες! Κι' εγὼ θά ημουν πολύ λυπημένη πού δέν θά είχα κανένα νέο από τὸ σίτι.

Τὴν αγαπῶ τόσο πολύ τὴν βίλλα μας! Περισότερο απ' ότι αγαπῶ τὸ Παρίσι και τὸ παλάτι τοῦ Κεραμεικοῦ.

— Μα πὸς θά μπορούσε ποτέ να χωριστοῦμε; ρώτησε ο νουνός τής.

— Αν φύγετε έσεως, βέβαια θά ήθελα ναρχόμεν κι' εγὼ μαζί σας. Αν όμως μὸδ τὸ απαγορεύατε...

— Να φύγω; Και να πάω πού; ρώτησε ο κύριος Μοντάρχη.

— Μά, στήν 'Άγια 'Ελένη, απάντησε ή Κάτια. Να μείνετε έσεως έδω, στήν ήσυχία σας, ενώ εκείνος υποφέρει εκεί κάτω... αυτό ξέρω πὸς δέν θά τό κάνατε. Κι' αν δέν θέλετε να πάτε δεῖς να τον βοηθήσετε, τότε θά πάω εγὼ! Δεν θά έγκαταλείψω τὸν Αυτοκράτορά μου.

Ο κόμης σηκώθηκε από τὸ καθίσμα του.

— Ο κόμης σηκώθηκε από τὸ καθίσμα του.

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Κ'—'Η μικρή φιλάρεσκη

— Γαλαζούλα, τῆς φώναξα, δὲ ντρέπεσαι; Η φιλαρέσκεια είναι μεγάλο ελάττωμα!

— Τὸ ξέρω, μαμμάκα, μὸς αποκοίθηκε, μάς τόπες πολλές φορές. Μά... δέν κάνει να βάλω τὸ κόκκινο φουστάνι μου, για και τὸ έχω;

— Έτσι εἰ; Έχει γούστο να μὸς γυρέψης τώρα να βάλῃς και τὸ μαργαριταρένιο σου κολλιέ!

— Έσκυψε τὸ κεφάλι τής. Χωρίς άλλο, είχε σκοπὸ να τὸ γυρέψῃ.

— Νά, να, τῆς είπα, κοκκίνισες! αυτό θά πῇ πὸς σε μάντρεψα. Ω, είμαι βέβαιη!

— Ναι, ομολόγησε σιγά-σιγα ή Γαλαζούλα.

— Έλα, τῆς είπα, σήκωσε τὸ κεφάλι σου και κοίταξέ με. Μὴ φοβάσαι, θά σοῦ μιλήσω. Τὰ κορίτσια δέν πρέπει ναχουν τὸ νοῦ τους μόνο σὰ φουστάνια τους. Αλήθεια, τόσο πολύ θά σ' ευχαριστοῦσε αν έβαζες τὸ μαργαριταρένιο σου κολλιέ;

— Ω, ναί, μαμμάκα! Αν ήθελες μάλιστα να βάλω και τὸ καινούργιο μου καπέλλο...

— Α, Γαλαζούλα! με τὴν αλήθεια, είσαι πολύ, πολύ φιλάρεσκη!

— Αν δέν διορθωθῆς, φοβάμαι μὴ γίνης παγώνι. Τί με κοιτάξεις έτσι; Δεν ξέρεις τί είναι τὸ παγώνι; Ένα φαντασμένο πουλί πού, επειδῆ έχει ώραία φτερί, δέν κάνει άλλο παρό να τὰ δείχνῃ.

— Η Γαλαζούλα έξακολούθησε να με κοιτάξῃ σὰ χαζή, όπως κάθε φορὰ πού τῆς έλεγα κάτι τέτοιο. Και φαινόταν ακόμα πὸς αλλοίθωση απ' ό,τι είναι. Γιατί δέν είναι και τόσο πολύ. Πάντα όμως τὸ ελάττωμα αυτό τῶν ματιῶν τής τὴν άσχημιζει.

— Αν δέν τὸ είχε θά ήταν κι' αὐτὴ δημοφὴ σάν τὴ Ροζίνα και τὴ Ραχήλ.

— Και ποῖς θά ἴδῃ τὸ φουστάνι σου και τὸ κολλιέ σου; έξακούθησα να τῆς λέω. Οι άνθρωποι μπαίνουν σὰ ζαχαροπλαστεία για ναγοράσουν γλυκά κι' όχι να ἴδουν τί φορούν οἱ πωλήτριες. Προσέχουν μόνο να είναι καλά τὰ γλυκά πού πᾶγοράσουν. Αὐτὸ τὸ σκούφο φουστάνι, πού φορᾶς τώρα, είναι πολύ κατάλληλο. Οὔτε καπέλλο χρειάζεται. Είδες ποτέ πωλήτρια με καπέλλο;

— Η Γαλαζούλα χλώμιασε κι' ήταν έτοιμη να κλάψῃ. Δεν τῆς άρεσε καθόλου τὸ σκούφο καθημερινὸ φουστάνι πού φορούσε.

— Έλα σὰ λογικά σου, Γαλαζούλα, τῆς είπα. Αν βῆξῃς καθέμερὰ τὸ καλό σου φουστάνι, τί θά βῆξῃς τίς Κυριακές και τίς γιορτές;

— Μα δέν κάνουμε Ζαχαροπλαστείο καθέμερὰ! φώναξε ή Γαλαζούλα. Πότε θά ξαναγίνω πάλι πωλήτρια; Για μένα σήμερα είναι σάν Κυριακή και σὰ γιορτὴ.

— Ούμωσα πολύ.

— Μεγάλη ευγνωμοσύνη έχεις όταν δέλης να υποστηρίξῃς μὴ άνοσηία! τῆς είπα χτυπώντας με τὸ χέρι μου τὸ τραπέζι. Δεν ακούω τίποτα!

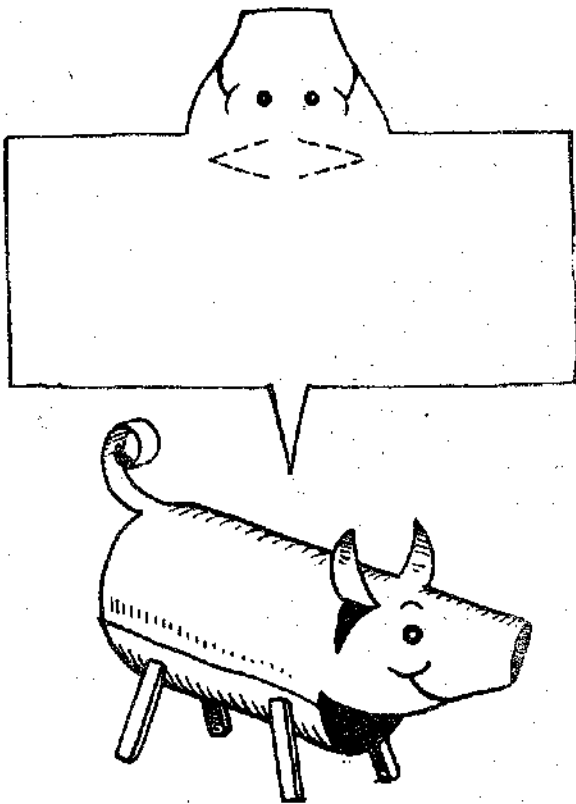
(Ακολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΕΝΑ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ ΓΙΑ Τ' ΑΔΕΛΦΑΚΙΑ ΣΑΣ

Τò φαεινότετο αυτό γουρουνάκι μπορείτε να τò κατασκευάσετε εύκολάτα μόνοι σας και να τò προσφέρετε ως παιχνιδι στα μικρότερα σας αδελφάκια που θα ένθουσιασθούν.

Παίρνετε ένα κομμάτι μαλακό χαρτόνι, —λευκό κατά προτίμηση— και σχεδιάζετε επάνω σ' αυτό τò γουρουνάκι, όπως τò βλέπετε στην επάνω εικόνα. Πριν τò κόψετε, ζωγραφίζετε με μελάνι τò στόμα του και τὰ μάτια του. Κατόπιν τò κόβετε γύρω γύρω με προσοχή και δίνετε και δυο τριγωνικές ψαλιδιές εκεί που είναι οι κοκκίδες για να σχηματίσετε τὰ αυτιά του. Ένώνετε τις δυο άκρες, ώστε να σχηματισθή ένας κύλινδρος και τις κολλάτε με γόμα. Στρίβετε τὰ αυτιά και την ούριτσα και κολλάτε από κάτω τέσσερα κομμάτια σπέρτα για πόδια. Έτοιμο τò γουρουνάκι! Άμα σας πετύχη τò πρώτο μπορείτε να κάνετε ύστερα μιὰ δόλοληρη στάνη από γουρουνάκια.

Ο ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια από τò προηγούμενο —
 — Σκέπτομαι ένα πράγμα, αποκρίθηκε ο τραπεζίτης.
 — Σάν τί, παρακαλώ;
 — Νομίζετε πως, σ' αυτή την υπόθεση, τὰ δικαιώματά μας είναι έντελώς ίσα;
 — Και βέβαια είναι!
 — Έγώ δέν τò νομίζω.
 — Και γιατί, αν αγαπάτε;
 — Γιατί ο πατέρας σας, κι' εσείς, έπρόσφερα εκδούλευση στον Καμύλκ-πασά. Ένω' εγώ του έπρόσφερα ο ίδιος, αυτόπροσώπως.
 Ο καπετάν-Αντιφέρ ξέσκασε.
 — Έτσι, ε; Και μ' αυτό νομίζετε, κύριε Ζαμπουκό, πως θα μέ τυλίξετε; Μά τὰ δικαιώματα του πατέρα μου δέν είναι και δικά μου, αφού' εγώ ειμαι ο μόνος του κληρονόμος; Τί λέει η διαθήκη; Θα κάμετε, τι λέει η διαθήκη!
 — Θα κάμω, τι με συμφέρει, αποκρίθηκε όρθα-κοφτά ο τραπεζίτης.

Ο καπετάν-Αντιφέρ σηκώθηκε κλώτσησε τò σακνί του και πιάστηκε από τò τραπέζι φωνάζοντας:
 — Νά ξέρετε πως τίποτα δέν μπορείτε να κάμετε χωρίς εμένα!
 — Μά ούτε χωρίς εμένα και σεις! αποκρίθηκε ο τραπεζίτης.
 — Δώστε μου πρώτος τò μήκος σας! φώναζε ο Αντιφέρ κόκκινος σαν τόν ψημένο άστακò.
 — Ποτέ! είπε ο Ζαμπουκό, πιό χλωμό απ' τò συνηθισμένο μὰ ήρμεως.
 — Πολύ καλά! Όρπιστε, εδώ είναι τò χαρτί μου! ούρλιασε ο Αντιφέρ βράζοντας από την τσίπνη τò πορτοφόλι του.
 — Κρατήστε το. Δέν μου χρειάζεται.
 — Δέν σας χρειάζεται; Μά ξεχνάτε πως πρόκειται για εκατò εκατομμύρια, που τὰ χάνουμε αν δέν βρούμε τò νησάκι όπου είναι χωμένα;

— Σκοτίστηκα!
 Ο καπετάν-Αντιφέρ έχωσε τὰ χέρια του στις τσέπες, γιατί τού έρχόταν να τὰ μεταχειρισθή κάπως άσχημα γιά τόν τραπεζίτη... Έγινε λίγο σιωπή. Κι' έπειτα, αλλάζοντας τόνο, ο Ζαμπουκό ειπε:
 — Κύριε, είμαι πλούσιος, ζω λιτά και η ζωή μου δέν θάλλαζε καθόλου με πενήντα εκατομμύρια, ούτε μ' εκατò. Έχω όμως τò πάθος να μαζεύω, να θησαυρίζω, κι' ο θησαυρός τού Καμύλκ-πασά, έμολογώ, θα ζωγραφίσει καλά μέσα στην κάσσα μου. Δοιπόν, από τή στιγμή που έμαθα την ύπαρξη αυτού τού θησαυρού, η μόνη μου σκέψη είναι να τόν αποκτήσω ολάκερο.
 — Τò βλέπετε αυτό, κύριε Ζαμπουκό;
 — Περιμένετε!
 — Και τò μερτικό μου;
 — Τò μερτικό σας, ναί. Μά υπάρχει τρόπος να τò πάρετε και πάλι να μείνι στην οικογένειά μου.
 — Δέν καταλαβαίνω. Έξηγηθήτε, παρακαλώ.
 — Έχω μιὰ αδελφή. Τή δεσποινίδα Ταλισμά:
 — Νά σας ζήση!
 — Μένει στη Μάλτα.
 — Καλά κάνει αν τò κλίμα τή σηκώνη...
 — Είναι σκραντασφτά χρονών και διατηρείται καλά για τήν ηλικία της.
 — Χαίρει πολύ, μὰ... τί μ' ενδιαφέρει;
 — Κύριε Αντιφέρ, αφ' ου είθε γεροντοπαλλήκαρο... θέλετε να πάρετε τήν αδελφή μου;
 Από κόκκινο, τò πρόσωπο τού Αντιφέρ γύρισε στο βυσσινί.
 — Έγώ; έγώ να πάρω τήν αδελφή σας;
 — Ναί, εσείς. Μ' αυτό τò γάμο, τὰ πενήντα σας εκατομμύρια θα μείνουν στην οικογένεια όπως και τὰ πενήντα δικά μου.
 — Κύριε Ζαμπουκό!
 — Κύριε Αντιφέρ!
 — Σοβαρά μου κάνετε αυτή τήν πρόταση;
 — Σοβρότάτα! Αν τήν απορρίψετε, μήν περιμένετε τίποτ' από μένα. Μπορείτε να ξαναπάρετε τò βαπόρι για τή Γαλλία.
 Ο Αντιφέρ πνιγόταν. Έλυσε τή γραβάτα του, άρπαξε τò καπέλο του, άνοιξε τήν πόρτα τού γραφείου, πήρσε τήν αδή κι' έξόρησε στο δρόμο, χειρονομώντας σαν τρέλλος.
 Ο Σκαούκ που τόν περίμενε, τόν ακολουθούσε με άνησυχία που τόν έβλεπε σε τέτοια κατάσταση.
 Ο Μαλουίνος έτρεξε ίσια στέ ξε-

νοδοχείο. Και βλέποντας τόν άνεψιό του και τò φίλο του καθισμένους σ' ένα σαλονάκι δίπλα στην τραπεζαρία, τούς φώναξε:
 — Ά, τόν Άθλιο! ά, τόν κακούργο! Ξέρετε τί θέλει;
 — Νά σε σκοτώση; έκαμε ο Ζιλδας.
 — Κάτι χειρότερο. Νά με παντρεύη!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Όπου η Άνθη πολεμά πάλι με την Ανατολή και τή νικαίει.

Ο Ζυχέλ, εκπληκτος όπως κι' ο Ζιλδας, παρακάλεσε τò θείο του να διηγηθῆ τὰ πράγματα λεπτομερέστερα. Και φαντασθήτε πιά με τί θυμούς, τί βρισιές, τί βλαστήμιες, ο καπετάν-Αντιφέρ εξιστόρησε όλη τή σκηνή με τόν τραπεζίτη. Ο νεαρός πλοίαρχος κι' ο πρώην μαουνιέρης άλλαζαν ματιές. Οι σχέσεις τους, τή στιγμή εκείνη, ήταν βέβαια οι ίδιες: Πάνε τὰ εκατομμύρια! Κανένα πρόσκομμα πιά στο γάμο τού Ζυχέλ με τήν Ένογάτη. Τί καλά!

Ήταν ποτέ δυνατό να παντρευτῆ ο Μαλουίνος αυτή τή Μαλτέζα; Δέν θα τò έκαie ούτε για όλα τὰ εκατομμύρια τού κόσμου!

Όσοσο βρισκόταν σε κακή κατάσταση, τί νεύρα, τί παραφορές ήταν εκείνες! Ποτέ ο Ζιλδας δέν έφοδή θηκε περισσότερο για τò μυαλό τού φίλου του. Γι' αυτό δέν τού έλεγε τίποτα. Ούτε ο Ζυχέλ. Και τόν άφηναν να λέη;

— Άκουσ' έτσι! Έκατò εκατομμύρια χαιμένα από τò πείσμα αυτού τού παλιανθρώπου! Κρέμασμα ήθελε, τουφέκισμα, ή και τὰ δυο μαζί!. Δέν έννοεί να μου δώση τò πλάτος μου, αν δέν πάρω τή μαίμου τήν άδερφή του, τή δεσποινίδα Ταλισμά; Μά ναί, άς περιμένη! Άκουσ', μαουνιέρη; Τί λές γι' αυτά όλα; Πές, μωρέ, και σὺ κανένα λόγο!
 — Και τί θας να πῶ; Έκαμε ο Ζιλδας.

— Έχει κανεις τò δικαίωμα ναφηνῆ εκατò εκατομμύρια μέσα σ' ένα λάκκο, όταν θα μπορούσε να κάμη ένα βήμα και να τὰ ξεθάψη;
 — Δέν είμαι προτομομασμένος να παντῆσω σ' αυτή τήν έρώτηση...
 — Ά, δέν είσαι! Είσαι τουλάχιστο προτομομασμένος ναπαντῆσης σε μιάν άλλη;

— Ποιά;
 — Υπόθεση πως ένας μουρλος φορτώνει σε μιὰ μαύνα — στην Ωραία Αμαλία άς ποῦμε— εκατò εκατομμύρια, και δηλώνει πως πάει να τὰ φουντάρη, στη θάλασσα. Νομίζεις

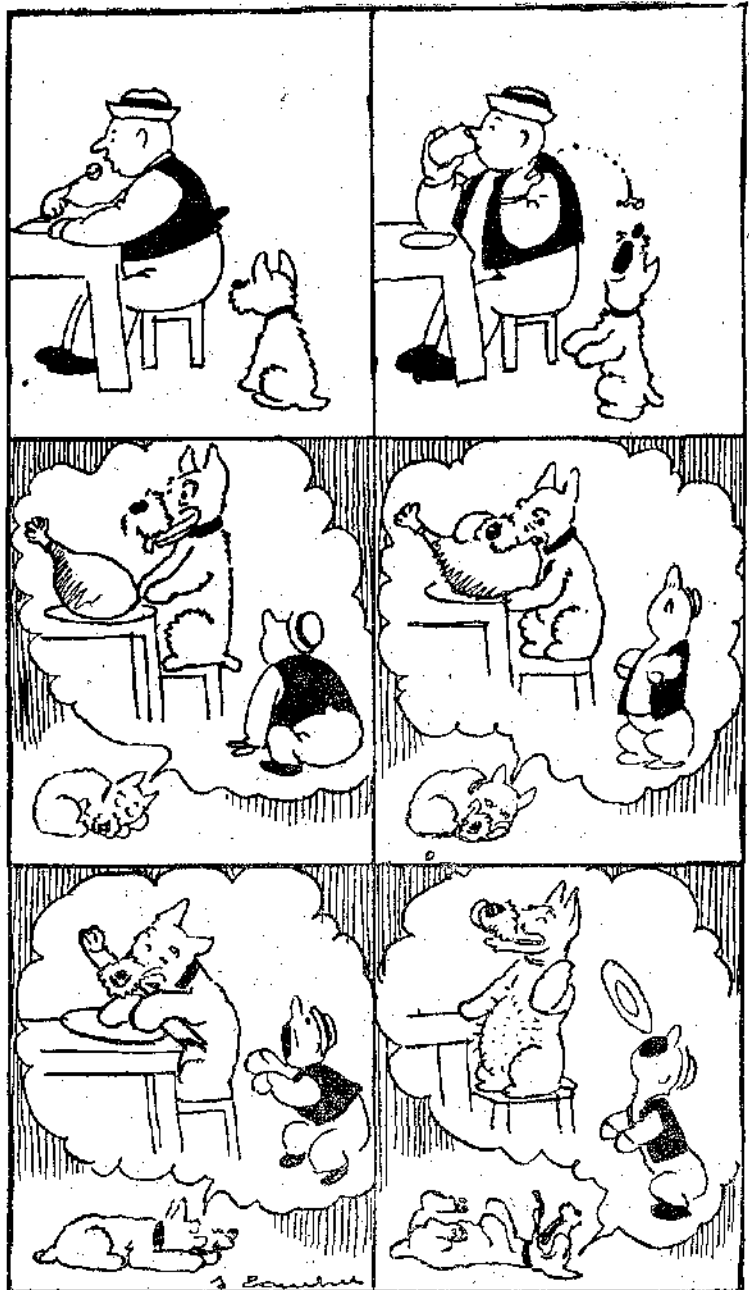
πως θα άφηνε η κυβέρνηση να τò κάμη; Μίλα!

— Δέν τò πιστεύω, φίλε μου...
 — Κι' όμως κάτι τέτοιο θέλει να κάμη αυτό τò τέρας, ο Ζαμπουκό! Δέν έχει παρά να πῆ μιὰ λέξη για να βρεθούη στην στιγμή τὰ εκατομμύρια του και τὰ δικά μου, και δέν τή λέει, ο παλιάνθρωπος!
 — Νά γαθή, ο μασκαράς! ειπε ο Ζιλδας, κάνοντας τò θυμωμένο.

— Έ, Ζυχέλ;
 — Τί, θαίε μου;
 — Λές να τόν καταγγείλουμ στίς Αρχές;
 — Δέν θάταν άσχημο...
 — Μά ναί! οι Αρχές μπορούν να κάμουν, τι δέν μπορεί ένας ιδιώτης. Μπορούν ακόμα και να τόν βασάνισουν για να μαρτυρήση.
 — Φυσικά!
 (*Ακολουθεί)

ΓΡ. ΣΕΝΟΠΟΥΔΟΣ

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΣΚΥΛΟΥ

Πρωτότερα, ο κύριος τού Άζοδ έφαγε κι' ήπια και δέν έδωσε στον καιμένο τò σκύλο του παρά ένα κοκκαλάκι. Τώρα ο Άζοδ βλέπει στον ύπνο πως είναι ο κύριός του και πῶς ο κύριός του είναι σκύλος του, και τού ανταποδίδει τὰ ίδια και... χαρότερα. Τί γλυκό όνειρο!

γίνεται; από δω στέλνονται τακτικώτατα) Μαύρο Διαμάντι (θα είδες την έγκριση του ψευδονόμου σου χάρω πολλοὺ ἀποφάσεις νά μπῆς καὶ στὴν κίνηση, ἐστὼ κ' ἔστυρ' ἀπὸ τρία χρόνια πρὸς με πᾶντος) καὶ ἐπ' ἀπὸ τὸν Μ. Μυστικῶν τιμᾶται δρ. 1,20 καὶ ταχυδρομικῶς ἀποστέλλομενον στὸ ἑσωτερικὸ δρ. 1,30) Τζεζιφιόγκαν, Περίγρια Σερνιν κτλ. Εἰς ἄσας ἐπιστολὰς ἔλαδα μετὰ τὴν 25 Ἰουλίου θάπαντῆσαι στὸ ἐρχόμενον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΔΕΞΙΑ τοῦ 279ου Διαγωνισμοῦ Ἀδελφ. ἡ ἀσας τοῦ φαλλίου τοῦτου δεκάτι μέχρι τῆς 8 Ὀκτωβρίου

414. Αεξίριφος Θεοῦ μέ μάντη μυθικῶ Κοιντά-κοντά τοποθετιῶ Καὶ ἠρωϊκὸ Σπαρτιάτη Σᾶ; κάνω στρατηλάτη. Περσῆς

415. Συλλαβογρίφος Φροῦτα ὄρατα στὸ τραπέζι, Ἄν δ' λύτῃς κιάνω καίτη, Για νά τάχουμ θάρκαση Ἀυὸ νοτίτσες νά συνδέση. Γαυρόφαλο

416. Μεταγραμματισμός Κράτος τῆς Ἀμερικής, Ἄν τοῦ ἀντικαταστήσης Τάχηκὸ μόνο, μιορεῖς Τώρα νά φυλλομετρήσης. Πέλις τῶν Ὀνειρώων

417. Αίνιγμα Χωρίς καμμιά μεταβολή, Ἀυὸ πρόγματα σημαίνω; Στὸ στόμα μέσῳ μέσῳ, Καὶ ψάρι νόστιμο πολύ. Σπίδα

418. Υαρονόκιλλον Νάναγκατασθεθον οἱ ἀστειρισκοὶ διά γραμμάτων οὕτως ὥστε νάναγινώσκωνται ἐξ ἀρχῆς κατὰ σειράν: Ἀυτοκράτωρ τῆς Ρώμης, ποιητῆς ἔθνομάρτυς, μυστικισιον, μικρὰ διδασκαλὴ ἱστορία, ὄρα τοῦ ἔτους, εὐοσμον ἄνθος, τὸ βασιλείον τῶν δένδρων, καρκός. Βεδουίνος

- 419. Κροντογραφικῶν 12845661 = Ἀιγυπτία θεότης; 245664 = Ἄλλη αἰγυπτία θεότης; 3524 = Πᾶς ἄνθρωπος, ἐκτός τοῦ; 424 = Ἀνωτομῖα (πρώτου); 5454 = Ἄλλη αἰγυπτία θεότης; 6234 = Κίνησις ὕδατος. Κλέφτης τοῦ 21

420-424. Μαγικὸν Μέλος Τῆ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος εἰς διάσπην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνός μέλους, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νά σχηματισθῶν ἀνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις: μέν, Γὰδ, ἀνός, Παῖνος, αὐτοελέγς. Θάλης Βλαστές

425. Ἀκροστιχίς Τὰ τελικὰ γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον θεόν: 1, Ἐφορπαικὴ ὁροσειρά; 2, Ὁρα τοῦ ἔτους; 3, Ὀμηρικὴ δυστυχὴ; βασιλίσσα; 4, Περίφημος ἀρχαῖος δοχινέκτιν. Μικρὸς Ξευδοαστής

426. Γρίφος ααα ααααα ααα
π α α α α α α
Τ α α α θ' α Τ
θ α α α α
ααα αα ααα Βοσκάρου

ΑΥΞΗΙΣ τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φάλλ. 21 236. Εἰρηνικός (Εἰρήνη, Κῶ); -237. Οὐκρανία (οὐ, κρῶ, νΙ, α). -238. Ὀφίς-Ὀφίς. -239. ΓΑΑΔΙΑ (Γερμανία, Ἰσπανία, Ὀλλανδία, Ἰταλία, Νορβηγία, Σουηδία). 240. Υ

241. Τὸ μήκος τῆς τρύπας εἶναι μὴδὲν ἑκατοστά, διότι ἐάνταν δύο τόκοι εἶναι τοποθετημένοι ἐς τὴν βιβλιοθήκην κλάτ-κλάτ, ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐνός καὶ τὸ τέλος τοῦ ἄλλου ἐφάπτονται. -242-246. Διὸ τοῦ ΣΙ: σταγῶν, αἰετός, Ἄσια (ἡ σια), οἰσιπῆ, κρῖσις. -247. ΒΡΑΪΛΙΑΝΑ (Β-έλος, Ρ-ώμη, Ἄγρα, Ἰ-σος, Λ-ἀκων, Ἰ-αμο, Ἀ-κόμη, Ν-οῦς, Ἀ-τροπος). -248. Ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὴ μέσῳ. -249. Τὸ δις ἐξαμαρτεῖν οὐκ ἀνδρῶς σοροῦ (τὸ δις, ἐξ α, Μαρίνου κ' Ἄνδρος, σ' οφ ου).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Προσοχή! Ὁ Ἄσ' -536] Διαγωνισμός μου παρατίθεται ἐπι μήνα στὴν ἔδια Δ'σπ. Περμάνω ἀπὸ δλους δλες. Κλέφτης τοῦ 21

Ἀτρέμητε Διαπλάσσοι, «Qui trop embrasse mal étreint» Μίθε δι: οἷτε ἡ Δευκὴ εἶναι ἡ Πέρις, οἷτε ὁ Συριανὸς λέγεται Ἀφεντουλίδης (Διαπλ. βεβαίωτα). ΣΥΡΙΑΝΟΣ, ΛΕΥΚΗ

Κοσταντίνε ΓΒ', γιὰτὴ αὐτὴ ἡ οἰσιπῆ; Δευκὴ, Φίλημα Σιῆς

Ἀγραμπελή, καὶ ἡ Δίσις σου; Ἦλθα καὶ δὲν σὲ βρήκα. Μαίρη

Ρόζα Αἶνα, περστικῶ σου. Τώρα πισταδουμῖ νῶσαι εἰλότιστα καλὰ. Ἐβελία, Κορνέσσα Μαρίτσα

Προκηρῶσαι διδραχμο μνησιαὸ Διαγωνισμὸ τοπιέων. Βραβεῖα: Α') Ἐκλεκτὰ Διηγήματα, Β') Δευκάμω ἡθοποιῶν. Δίνονται νά λάθουν μέρος καὶ ἀδέλφια καὶ φίλοι Διαπλάσσοῦλων Ἄσας: Παναγιώτην Πολυχρονόπουλον, Πορταριά Βόλου Κόριος τοῦ Νεάνοιγ

Ἀγαπητὰ Διαπλάσσοῦλα, ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσω Μ. Μυστικὰ Ἄσας: ἄνω. Κόριος τοῦ Νεάνοιγ

Ἀστόκαχη, Τσιγγάνα, νά περιμένω θπουστήρη κ' ἀπ' τῆς φίλης σας! Κόριος τοῦ Νεάνοιγ

Προκηρῶσαι μνησιαὸν τριδραχμον διαγωνισμὸν τοπιέων. Περμάνω ἀπ' δλους. Βραβεῖονται τρεῖς. Ἄσρα: δ Α') Ἐνεκονδυλοφῶρον διαρκείας, δ Β') Μικρὴ Συλλογὴ γραμματοσῶμων, δ Γ') Μιά ἔστρα. Γράφατε Ἄσ' -213). Ἄγγριμ

Ἄσ' -547] Ἐντυχία, εὐχαριστώς, ἀλληλογραφῶμε. Γράφατε πρῶτη Ἄσ' -213). Μαῦρε Καβαλλάρη, ἀλληλογραφῶμε; Ἄγγριμ Ἄσ' -548] Μόλαρ, θέλω τὴν Δ'σπ σου, καὶ νά μὴν εὐνοκάνης ἀναθεμεσίωση. Πειραντιήριο

Ἄσ' -549] Παίνοντας στὸν Διαπλάσσοκοσμὸ χαίρετῶ δλους ἐς. Πειραντιήριο Ἄσ' 550] Ἐλπιδοφόρε, δὲν θά χαρῆς τὸ ψευδοῦνός σου; Ἐλπιδοφόρος=Κρομμυδάκης. Χρυσουγγή

Ἄσ' -551] Ἀποκαλύψεις; Ἄσο Ἄμφοτεροι=Ἰησοῦστος καὶ Χριστοθῆς Δαίμων=Σοῦσης καὶ Ἀμηρόπουλος. Ἰακώτης τῆς Ἄρτας=Ἰωάνν. Τσοῦτανος. Μιχαῖλ Κομνηνός=Ἐδσπερ. Πατωαλιῆς. Βαρῶνος=Ἄναστ. Μασσοκάς. Σαντιεμένη=Ἀλίκη Κίβια. Συριανός=Κωνσταντινίδης. Μπούλα=Κουιντόση. Μόγλης=Πολλάτος. Κόκκος Γαΐβαρος=Μοάτσος. Αουλοῦκα=Κολομπιζή. Χιτωποῦλα=Πανταλάκη. Ἐδῶρστος Τύραννος=Γουλιανδρῆς. Τζακόντα=Καραγιαννοπούλου Κορνέσσα Μαρίτσα=Ἀποστολοπούλου. Ἀγγη=Μαγκκαφά. Χαλιδονάκι=Χαντζηδουλή. Τρσλλοκορίτσο=Παπαγιαννάκη. Ἀφριμμένο Κόμα=Φοτῆδου. Καπατάνισα Χαντζίνα=Μαλίνου. Μικρὴ Ἄσροπός, Οὐάλλα, Ἡρώ, Πεταλουδίτσα (εἰ καίμεντες οἱ ἀδελφοδῆς) παραδοθήτε! Διαπλάσσοῦλα τρέμτετε! Χιματινικός

Ἄσ' -552] Ἀτρέμητε Διαπλάσσοι, ἔψες! Δὲν ὀνομάζομαι Γεωργαλᾶ (Διαπλ. βεβαίωται). Σίεζῶ

Ἄσ' -553] Ἀποτελέσματα διαγωνισμοῦ (Ἄσ' -252). Βραβεῖα: α') Νινοῦλα. β') Δευκὴ. γ') Ζηκωνθινοῦλα. Δουποῦς εὐχαριστῶ. Ἀνομνημένη Ἐλιπίς Ἄσ' -554]

Βολέττα, στὰ γενέθλιά σου δέξου τῆς θερμῆς ἐνδύλης μου. Ἀνομνημένη Ἐλιπίς Ἄσ' -555]

Ἀρσικεῖς Νο 7, γιὰτὴ δὲν ἔρχομαι στὸν Ἄλιμο; -Πλωτάρχη, ὁ Γαλασιός Ἰπολοχαγός ἐσώπηκα λόγῳ... φαίνεται Ἄς συμμαχῶμε. Τὰ συχαρητήρια μου γιὰ τὴν ἐπιτυχία σίς εἰστάσεις τοῦ Πλωτάρχη, Ἡλιόλουθη, Φουαῖνα -Κυκλιαμιά, γιὰτὴ δὲν μὲς γράφεις; μὴπως ἐπειθὴ πῆγες στὸ Λουτράκι δὲν μὲς καταδέχεσαι; -Σανθὲ Νουῶσας, Πλωτάρχη, θέλετε νά συμμαχῶμε, νάλληλογραφῶμε; Ἐθῦμος Σημαιοφόρος Ἄσ' 556]

Κουτοπαρέα, ὅν πολὺ κεφαλὴ σῆκωσας. Πρόσεξε, γιὰτὴ θά σὲ διαλύσω. Μόνον Νεάντιβ ὁν κ' ἐσᾶς ἀποκαλύπτουμ ψεῦδῶναμὰ ποὺ πὸς λέν ἄλλοι!!! Διαπλάσσοι, σὲ καλὸ ποῦ, γιὰτὴ τῶσ μελαγχολία; Δὲν χρειάζεται, παιδί μου... Γιῶς τοῦ Ἰοῦνο Ἄσ' -557]

Πρωτοπαίνοντας στὴν κίνηση τῆς Διαπλάσσεως, χαίρετῶ ἔλα τὰ Διαπλάσσοῦλα ἐς, καὶ θέλω ἀπ' δλους μίαν μικρὴν ἐνδειξιν φίλιας. Ἄλληλογραφῶ, ἀνταλλάσω Μ. Μυστικὰ καὶ τοπιεῖα τῆς κατῆδος μὲ δλους ἐς. Ἰθὺς ἀπὸ τὴν Πειριμαῖσῶσα, Γελαιοτὸν Ἰπολοχαγόν, Ἄνδ Ζοῦαν, Ντόριαν Γρεῦὸ καὶ Μάνα Βάνα. Ἐάν θέλετε στεῖλτε εἰς τὴν Δ'σπ: Τ. Κ. 189, Ἀσκωσιῶν (Κύπρου) διὰ: Παιχιδιάρη